

tak státi v rozsudku, vyneseném na základě hlavního přelíčení. Jinak nebylo by lze odepřít veřejnému žalobci stížnost zmateční z důvodu § 281, č. 9 b) tr. ř., kterýžto nařízení Národního výboru nikterak neobmezuje. Znění zmíněného nařízení, že o prominutí trestu rozhoduje soud, který rozhodoval ve věci jako prvá stolice, a že rozhoduje v případech, ve kterých trest nebyl ještě proveden, z moci úřední, jinak na žádost súčastných, dokazuje však, že řízení podle druhého odstavce § 4 podmíněno jest rozsudkem odsuzujícím alespoň v první stolici. Nedošlo-li ani k odsouzení v první stolici, pak není tu podmínka pro soudní řízení o amnestii (§ 4, odst. 5). V daném případě soud nalézací sám učinil výrok příznivý obžalované v rozsudku, aniž dříve, pokud ze spisů jest patrné, vyslechl vůbec úřad veřejné žaloby. Proti tomuto výroku osvobozujícímu nutno ovšem připustiti a za odůvodněnou uznati zmateční stížnost veřejného žalobce z důvodu § 281, č. 9 b) tr. ř., kteráž však vzhledem k ustanovení 4. odstavce § 4 nařízení Národního výboru nemůže, jak toho zmateční stížnost žádá, vésti ku přezkoumání, bylo-li právem vysloveno, že jsou zde podmínky amnestie, poněvadž by v tom bylo shledávati obcházení tohoto zákonného ustanovení. Soud zrušovací vyhověl proto zmateční stížnosti státního zastupitelství potud, že rozsudek v části v odpor vzaté zrušil jako zmatečný, nemohl však rozhodnouti ihned ve věci samé, ježto nalézací soud zjistil sice objektivní skutkovou podstatu trestného činu, obžalované za vinu kladeného, neprovedl však určitých zjištění po stránce subjektivní; musila býti tedy věc dle § 288, č. 3 tr. ř. v rozsahu zrušení odkázána zpět soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl. Setrvá-li veřejný žalobce na obžalobě, pak bude soudu o věci samé rozhodnouti, a dopadne-li rozhodnutí v neprospěch obžalované, bude nalézacímu soudu postupovati dále dle odst. 2 § 4 nařízení Národního výboru, pročez mu byl v tomto směru dán v nálezu uvedený poukaz.

Čís. 108.

Nedovolenou po rozumu § 32 zbroj. pat. jest držba zbraní i tehdy, přiči-li se všeobecnému, dočasně vyslovenému zákazu, zbraně míti.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1919, Kr II 231 a 232/19.)

Ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznal nejvyšší soud jako soud zrušovací právem:

Usneseními okresního soudu v Šumperku ze dne 4. října 1919, kterými trestní spisy pro přestupek § 32 zbrojního patentu ze dne 24. října 1852, č. 223 ř. z. jednak proti Františku S., jednak proti Ludvíku M. a Janu U. postoupeny byly okresnímu hejtmanství v Šumperku k úřednímu jednání, porušen byl zákon v ustanoveních §§ 32 a 40 cit. zbrojního patentu.

Důvody:

Nařízením zemské politické správy v Brně ze dne 18. března 1919, č. 19.088 bylo v základě § 42 zbrojního patentu ze dne 24. října 1852

č. 223 ř. z. z důvodů bezpečnosti až na další zastaveno na Moravě právo míti a nositi zbraně a náboje každého druhu a byla držitelům zbraní uložena povinnost, v jich uschování se nalézající zbraně, náboje a pod. u politického úřadu po vyhlášení tohoto nařízení bezodkladně odevzdati. Dle spisů okresního soudu v Šumperku bylo u obviněného Františka S. dne 30. srpna 1919 16 vojenských patron a lovecký nůž — t. zv. »Hirchfänger« — a u obviněných Ludvíka M. a Jana U. dne 2. září 1919 po jedné lovecké pušce nalezeno. V obou případech postoupilo okresní hejtmanství v Šumperku oznámení tamnímu okresnímu soudu k příslušnému jednání. Okresní soud v Šumperku zabýval se při hlavním přelíčení otázkou, nepochází-li věci u obviněného S. nalezené z krádeže, a vynesl konečně rozsudek osvobozující co do skutkové povahy přestupku dle § 464 tr. z., prohlásil zároveň usnesení, že se spisy ohledně nedovolené držby zbraně postoupí okresnímu hejtmanství k příslušnému jednání dle § 40 zbroj. pat. I v druhé trestní věci bylo hlavní přelíčení nařízeno a při tom stejné usnesení učiněno. Obě usnesení zakládají se na porušení a nepravém výkladu ustanovení §§ 32 a 40 zbroj. patentu. Dle § 32 zbroj. pat. tresce se ten, kdo má zbraň a munici, nemaje k tomu dovolení. Ježto dle naduvedeného nařízení místodržitelstvím vydán byl pro celou Moravu v základě § 42 zbroj. pat., všeobecný zákaz míti zbraně a náboje každého druhu, a ježto pro obviněné Františka S., Ludvíka M. a Jana U. žádná z výjimek § 2 tohoto místodržitelského nařízení neplatí, jest patřno, že se obvinění dopustili přestupku ve smyslu § 32 zbroj. pat., jenž podléhá dle jasného ustanovení § 40, odst. 2 zbroj. pat. pravomoci soudní. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti, podané generální prokuraturou dle § 33 tr. ř. pro zachování zákona, a uznati dle § 292 tr. ř., jak jest shora uvedeno.

Čís. 109.

Kdo padělá poukázku obecního úřadu na petrolej a použije jí v úmyslu, by vymohl si přiděl petroleje, jemu nepatřící, dopustí se zločinu podvodu dle §§ 197 a 199 d) tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1919, Kr I 302/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 5. května 1919, jímž byl obžalovaný Josef Z. uznán vinným přestupkem falšování veřejné listiny dle § 320 lit. f) tr. z., a zrušiv rozsudek uznal obžalovaného vinným zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 d) tr. zák.

Důvody:

Na Josefa Z. v B. podalo státní zastupitelství v Chebu dne 13. února 1919 obžalobu pro zločin podvodu dle §§ 197, 199 d) tr. z., spáchaný sfalšováním poukázky obecního úřadu v B. ze dne 20. prosince 1918 na petrolej, tudíž veřejné listiny, a použitím této sfalšované poukázky k oklamání Marie F., čímž měla býti poškozena obec B. ve vykonávání svého